

der plejer at tale paa vort Partis Vegne, og derefter fra den højtaerede Udenrigsminister kunne vi kun med Tak indkassere disse Udtalelser og forvente, at den Omstændighed, at Bevillingen savnes i Øjeblikket, ikke indeholder noget Varsel om, hvordan den endelige Finanslov vil komme til at se ud paa dette Omraade. Jeg takker det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) for hans Udtalelser om den Betydning, der maa tillægges en Bevilling af den Art, og jeg takker ham for hans Henvisning til, at vi i saa Henseende bør følge i Norges og Sveriges Fodspor og bør dokumentere vor Kærlighed til Freden og vor Interesserthed i Fredsbevægelsens Vækst gennem Bevillinger af denne Beskaffenhed. Ja, siger jeg; men jeg tror, den Interesse, vi have af Fredsbevægelsens Vækst, er saa stor, at en Bevilling for at give et passende Udtryk derfor burde have et langt større Omfang. Og naar det ærede Medlem henviste til Norge og Sverige, da vil jeg stoppe op ved Norge og sige, at i Norge uddeles jo hvert Aar et Par Hundrede Tusind Francs til Fredssagens Fremme. Jeg vilde ønske, at vi ogsaa maatte komme dertil her i Landet. Det er blevet sagt af en Politiker udenfor denne Sal, den Politiker, som maaske er den virkelige Fører for det ny Parti, at der kommer vel ogsaa nok her i Landet — man maatte i hvert Fald ønske det — en Mand, der gav saadanne Gaver til Fredssagens Fremme som Svenskeren Nobel. Men derover ere vi jo ikke raadige. Det er derfor min Opfattelse, at Staten her bør handle, idet det i Virkeligheden er en Statsinteresse. Jeg ser saaledes paa det, at det er af Interesse for de smaa Staters Uafhængighed, at den Bevægelse, der jo har vundet noget frem i de senere Aar, Bevægelsen til at fremme Neutralitet og Voldgift, tager stærkere Fart og vinder endelig Sejr, og det ere vi jo alle sammen enige om at ønske. Det har glædet mig at se, i et fra Højre her i Landet udgaaet Manifest, at vi ogsaa burde tage mod den Betryggelse, som vedvarende Voldgiftskontrakter vilde give. Vi ere komne saa vidt, at det Parti her i Landet, som har staaet mest køligt og tvivlende overfor Fredsbevægelsen, nu siger, at dens Frugter have givet nogen Betryggelse for vort Lands Uafhængighed. Der er allerede meget vundet, hvis man kan sige, at de ca. 20 Millioner, vi nu aarlig udgive til Militærvæsenet, afgive nogen Betryggelse for vort Land. Jeg er meget betænkelig ved at bruge Ordet Betryggelse

i denne Sammenhæng, men lad os antage, at vi kunne bruge det samme Udtryk om Nytten og Værdien af Militærudgifterne som om Nytten og Værdien af Fredsbevægelsens Vækst, saa er det dog klart, at saa ville Bevillinger, der tage Sigte paa at fremme Fredsbevægelsen, gøre en utvivlsom Nytte. Man vil formodentlig sige, at dette er Fremtidsmusik, men for at Fremtiden kan blive til Nutid, maa man jo arbejde paa at bringe den nærmere. Fredsbevægelsen har i Virkeligheden i det sidste Tiaar gjort Fremskridt, som ingen af os, der ere interesserede i denne Sag, havde troet paa for 10 Aar siden.

Der blev for 2 Aar siden af det ærede Medlem for Kjellerup (Jensen-Knudstrup) og mig indbragt et Lovforslag om Undervisning i Sundhedslære; vi ønskede, at Undervisningen deri skulde paabydes i Landets Skoler, baade Skolerne af højere og af bredere Art. Det høje Ting delte ikke dette vort Ønske, men mente, at den Sag skulde komme ad Frivillighedens Vej. Men Tinget udtalte dog, at det var ønskeligt, at Undervisning i Sundhedslære blev indført i de forskellige Arter af Skoler. Nu kunde det være interessant at vide, hvor meget et saadant Ønske, udtalt højtideligt af det danske Folketing og tiltraadt enstemmigt, vejer ude i det virkelige Liv, og hvor meget Hensyn der ude i Kommunerne er blevet taget til vort Ønske. Jeg vil derfor bede den højtaerede Kirkeminister, hvis han da ikke allerede har gjort det, om at rette Forespørgsel til de forskellige Kommuner for at faa at vide, hvor meget dette Ønske fra Folketingets Side har frugtet. Det kunde være, at der var nogen, som ikke var bleven opmærksom paa, at der her i denne for øvrigt saa mægtige Forsamling blev næret et saadant Ønske, og det kunde ogsaa være, at nogen af et saadant Ønske var bleven foranlediget til Handling. Alt dette vilde det være saare interessant at faa at vide. Hvis Kirkeministeren saa — hvad jeg ikke tvivler om, at han vil — i sin Henvendelse til Kommunerne eller Skolekommissionerne — hvem han nu vil henvende sig til — vilde gøre Folketingets Ønske til sit, vil det jo derved paa en endnu vægtigere Maade blive bragt i rette Vedkommendes Erindring. Ved samme Lejlighed kunde man maaske ogsaa faa at vide, paa hvilken Maade den Undervisning, som maatte være indført i Sundhedslære, finder Sted, om man var gaaet den Vej at benytte den Ret, Loven giver, til at indføre Sundhedslære som særskilt Fag, eller om